

Arrest

nr. 231 992 van 30 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. L. S. LEUNG
Karel Rogierstraat 3
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat H. LEUNG verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Valencia in de staat Carabobo. U hebt steeds als huisvrouw gewerkt. Uw echtgenoot, E.C.H., overleed 35 jaar geleden. Uw dochters, O.M.C.C. en B.O.C.L., zijn beiden reeds dertig jaar in België en hebben ook de Belgische nationaliteit. U bent in het verleden reeds vier keer naar België gereisd om uw dochters te bezoeken. U woonde in Venezuela bij uw zoon, O.R.C.C.. Uw zoon heeft jarenlang als journalist gewerkt tot de krant stopte. Hij heeft recent een nieuwe job gevonden. Uw zoon stond in voor uw levensonderhoud in Venezuela. U kende in Venezuela nooit problemen met andere burgers of met de autoriteiten.

U lijdt aan astma en heeft een hoge bloeddruk. U nam in Venezuela medicatie voor uw hoge bloeddruk maar voor uw astma kon u niets verkrijgen omdat dergelijke medicatie zeer duur was. Op een bepaald moment stond u ergens in de rij en kreeg u een astma-aanval. Uw zoon heeft u toen naar huis gebracht. Volgens de arts in Venezuela had deze aanval ook gevolgen voor uw hart. Uiteindelijk besloot u naar België te komen omdat u geen adequate medische zorgen kon verkrijgen in Venezuela. U vertrok op 18 mei 2018 uit Caracas en vloog via Madrid naar Brussel waar u op 19 mei 2018 aankwam. U werd in België in het ziekenhuis opgenomen van 1 augustus 2018 tot 8 augustus 2018 wegens hartproblemen. In Venezuela was deze hartaandoening niet aan het licht gekomen. Op 5 oktober 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U bent in het bezit van uw paspoort afgegeven op 8 maart 2012, uw huwelijksakte, de overlijdensakte van uw echtgenoot, de geboorteaktes van uw drie kinderen, een kopie van de Belgische identiteitskaarten van uw dochters, uw vliegticket van Caracas naar Brussel en enkele medische attesten betreffende uw opname in België in augustus 2018 en de u voorgeschreven medicatie. Uw advocaat voegde een schrijven toe op 28 maart 2019 waarin hij uw opmerking dat u geen 'politiek' asiel wenst verduidelijkt en verklaart dat u omwille van medische problemen niet kan terugreizen naar Venezuela. Hij voegde ook twee medische attesten van dr. Guffens toe waarin wordt verwezen naar geheugenstoornissen, angsten en nervositeit en een medisch attest d.d. 27 maart 2019 waarin uw medische toestand wordt samengevat en verklaard wordt dat u zonder medicatie in een gevaarlijke situatie zou terechtkomen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Er werd door het Commissariaat-generaal vastgesteld dat u een hoge leeftijd bereikt heeft en dat door middel van een medisch attest dat u voorlegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd aangetoond dat u hartproblemen en geheugenverlies heeft. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd het persoonlijk onderhoud beperkt in tijd en werd u gehoord door een protection officer die ervaring heeft met het horen van kwetsbare personen. Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde vooreerst dat u nooit problemen heeft gekend met andere Venezolaanse burgers of met de Venezolaanse autoriteiten (CGVS, p. 9). U verklaart dat u Venezuela heeft verlaten omdat de medicatie die u nodig heeft voor uw medische problemen (astma, hoge bloeddruk, hartproblemen), die u aangetoond heeft met medische attesten, niet kan verkrijgen (CGVS, p. 9). In de mate dat u verwijst naar uw medische problemen en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Verder vreest u bij een terugkeer naar Venezuela voor een gebrek aan voedsel en het uitvallen van elektriciteit (CGVS, p. 9, 11). Deze motieven zijn evenwel louter socio-economisch van aard en ressorteren niet onder de criteria van de vluchtelingenconventie. Voor wat betreft de toepassing van de definitie van subsidiaire bescherming in het geval van socio-economische motieven kan verwezen worden naar onderstaande conclusies.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn

land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, die u aanhaalt door te verwijzen naar het gebrek aan voedsel en het uitvallen van elektriciteit (CGVS, p. 9, 11) merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Uit uw verklaringen blijkt dat u in Venezuela bij uw zoon woonde en dat uw zoon werk heeft en in jullie levensonderhoud kon voorzien (CGVS, p. 3, 6, 7) . Uw twee dochters in België stuurden jullie geld op (CGVS, p. 9). Uw kleindochter in Argentinië kon aan medicatie voor uw schoondochter geraken (CGVS, p. 4). U bent in het verleden al vier keer naar België gereisd en beschikt bijgevolg over zekere financiële middelen (CGVS, p. 7). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menssonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat deze beslissing te wijzigen. Uw paspoort, uw huwelijksakte, de overlijdensakte van uw echtgenoot, de geboorteaktes en identiteitskaarten van uw kinderen bevatten persoonlijke gegevens die hier niet betwist worden. De medische attesten werden hierboven reeds besproken. De opmerkingen van uw advocaat in zijn schrijven van 28 maart 2019 wijzigen niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 3 mei 2019 een schending aan "van art. 3 EVRM, schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet); schending van de algemene motiveringsverplichting en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991); en schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur".

In een eerste onderdeel wijst verzoekster op een schending van "artikel 48/4 de Vreemdelingenwet; de algemene motiveringsverplichting; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur".

Zij voert aan dat de commissaris-generaal *“uitdrukkelijk erkent dat verzoekster ernstige medische problemen heeft (astma, hoge bloeddruk, hartproblemen)”*, dat hij *“niet ontkent dat verzoekster geen adequate medische zorg en medicatie kan bekomen in Venezuela”* en dat in de bestreden beslissing wordt gesteld *“dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is”* en dat verzoekster *“zich moet wenden tot de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet”*. Zij klaagt aan dat de commissaris-generaal *“vervolgens overgaat tot het nemen van een (negatieve) beslissing aangaande de aanvraag van verzoekster tot internationale bescherming, zonder eerst af te wachten of verzoekster al dan niet beroep kan doen op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet”*, terwijl zij van mening is *“dat het Commissariaat-Generaal had moeten wachten met het nemen van een beslissing over de aanvraag van verzoekster tot internationale bescherming totdat verzoekster een aanvraag tot medische regularisatie overeenkomstig art. 9ter had ingediend en totdat de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing zou hebben genomen over de aanvraag van verzoekster tot medische regularisatie overeenkomstig artikel 9ter Vreemdelingenwet”*. Zij wijst erop dat het *“op het ogenblik van de bestreden beslissing dd. 05.04.2019 nog niet vaststond of verzoekster al dan niet beroep kan doen op artikel 9ter”*, terwijl de bestreden beslissing zelf aangeeft dat *“de Dienst Vreemdelingenzaken hierover moet oordelen”*.

In een tweede onderdeel wijst verzoekster op een schending aan *“van artikel 3 EVRM, artikel 48/4 de Vreemdelingenwet en het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur”*.

Zij stelt vast dat de commissaris-generaal *“bevestigt dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is”*, maar dat de bestreden beslissing vervolgens besluit dat *“niet kan worden aangenomen dat verzoekster, indien zij zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen”*. Volgens verzoekster wordt ten onrechte een abstract onderscheid gemaakt *“tussen enerzijds de medische problemen van verzoekster die door de Dienst Vreemdelingenzaken moet worden onderzocht overeenkomstig artikel 9ter, en anderzijds de zeer slechte socio-economische situatie in Venezuela anderzijds”*, gezien *“indien verzoekster naar Venezuela zou moeten terugkeren, de medische problemen van verzoekster (o.a. astma en hartproblemen) door de penibele socio-economische situatie in Venezuela juist erger zullen worden omdat er gewoonweg geen medicatie voor de hartproblemen van verzoekster te verkrijgen is in Venezuela, minstens dat dergelijke medicatie voor verzoekster en haar familie onbetaalbaar is, te meer daar alle basisvoorzieningen in Venezuela tengevolge de crisis ook al zeer duur zijn geworden”*. Zij meent dat *“humanitaire of socio-economische overwegingen ingeval van terugkeer naar het land van herkomst wel degelijk verband [kunnen] houden met een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM”* en *“dat het terugsturen van verzoekster naar Venezuela zal resulteren dat verzoekster als gevolg van de economische situatie in Venezuela moeilijkheden op socio-economisch vlak zal ondervinden die wel degelijk de hardheid bereiken dat door artikel 3 EVRM wordt vereist”*, gezien *“het in casu dus wel degelijk gaat over ernstige humanitaire omstandigheden en/of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, (maar ook medicatie voor astma en hartproblemen!) te voorzien”* en zij *“wel degelijk heeft aangetoond dat haar levensomstandigheden in Venezuela precair zijn omdat zij niet de gepaste medicatie kan bekomen”*.

Volgens verzoekster kunnen de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoekster in Venezuela bij haar zoon woonde, dat haar twee dochters die in België wonen ooit geld hebben opgestuurd, dat de kleindochter in Argentinië in het verleden sporadisch medicatie heeft kunnen opsturen naar de schoondochter en dat verzoekster in het verleden reeds vier keer naar België is gereisd, niet aantonen dat zij *“in Venezuela de mogelijkheid zal hebben om adequate medicatie voor haar astma- en hartproblemen te bekomen”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster *“te wachten met het nemen van een beslissing over het toekennen aan verzoekster van de status van subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/4 Vreemdelingenwet, totdat de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing heeft genomen of verzoekster al dan niet beroep kan doen op artikel 9ter Vreemdelingenwet”*.

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoekster *“paspoort verzoekster”*, *“schrijven dd. 28.03.2019 van de raadsman van verzoekster met in bijlage de medische verslagen van dr. Guffens dd. 27.03.2019 en*

29.08.2018', "attest Dr. Guffens dd. 16.04.2019" en "attest werkloosheid van dochter van verzoekster waar verzoekster mee samenwoont".

Bij aanvullende nota, op de Raad toegekomen op 22 november 2019, voegt verzoekster "artikel van De Wereld Morgen dd. 12.07.2019 "VN-Rapport Venezuela is geen neutraal document".

Bij aanvullende nota van 28 november 2019 brengt de commissaris-generaal de volgende informatie bij: "COI Focus: Venezuela: Situation Sécuritaire" van 4 april 2019, "COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)" van 1 juli 2019, "COI Focus: Venezuela: Situation socio-économique" van 20 april 2018, "Venezuela, Situational update and 2019 outlook", "Venezuela blackout: with the electricity out, I can't get my chemo", "Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout", "10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis", "AI - Venezuela 2017-2018", "The Darkest Hours; Power Outages Raise the Temperature in Venezuela", "Venezuela: All you need to know about the crisis in nine charts", "Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen", "The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela", "Venezuelans turn to food production amid crisis" en "Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela".

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster haar identiteit en die van familieleden afdoende heeft aangetoond door middel van de neergelegde stukken (paspoort afgegeven op 8 maart 2012, huwelijksakte, overlijdensakte van haar echtgenoot, de geboorteaktes van haar drie kinderen, een kopie van de Belgische identiteitskaarten van haar dochters) en dat ook haar reisweg niet betwijfeld wordt (vliegticket van Caracas naar Brussel).

2.4.2. Waar verzoekster uitsluitend de algemene socio-economische situatie in Venezuela aanhaalt, hierbij verwijzend naar haar eigen gezondheidsproblemen, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

2.4.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

2.5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, *sub b)* van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, *sub b)* van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, *sub b)*, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, *sub c)*, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (*Ibid.*, § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “*M’Bodj t. Belgische Staat*”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, *sub b)* van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat uit “artikel 15, *sub b)*, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” (punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet:

“a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”.

“hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst” (punt 35).

In punt 36 vervolgt het Hof: “Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld” en die zich voordoet in zijn land van oorsprong. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de verzoekster om internationale bescherming in haar land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, C-465/07, § 32).

In de mate dat verzoekende partij haar ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, betoogt zij dat de levensomstandigheden dermate slecht zijn en precair blijven dat niet kan verwacht worden dat zij terugkeert naar haar land. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de commissaris-generaal “bevestigt dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is”, dat “humanitaire of socio-economische overwegingen ingeval van terugkeer naar het land van herkomst wel degelijk verband [kunnen] houden met een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM” en “dat het terugsturen van verzoekster naar Venezuela zal resulteren dat verzoekster als gevolg van de economische situatie in Venezuela moeilijkheden op socio-economisch vlak zal ondervinden die wel degelijk de hardheid bereiken dat door artikel 3 EVRM wordt vereist”, gezien “het in casu dus wel degelijk gaat over ernstige humanitaire omstandigheden en/of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, (maar ook medicatie voor astma en hartproblemen!) te voorzien” en zij “wel degelijk heeft aangetoond dat haar levensomstandigheden in Venezuela precair zijn omdat zij niet de gepaste medicatie kan bekomen”. Bij aanvullende nota voegt verzoekster dienaangaande nog “artikel van *De Wereld Morgen* dd. 12.07.2019 “*VN-Rapport Venezuela is geen neutraal document*”.

De Raad stelt vast dat de toon van de verschillende rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat voor zover ze aangewezen zijn op de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen de tekortkomingen hierin vele inwoners zwaar kunnen treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Waar verzoekster wijst op haar medische problemen (astma, hoge bloeddruk en hartproblemen), waarvan zij verschillende stukken neerlegt bij het Commissariaat-generaal (medische attesten betreffende haar ziekenhuisopname in België in juli-augustus 2018, voorgeschreven medicatie en de medische attesten van dokter Guffens) en zij de falende publieke gezondheidszorg en het algemeen gebrek aan medicatie in Venezuela benadrukt (ook verwijzend naar “artikel van *De Wereld Morgen* dd. 12.07.2019 “*VN-Rapport Venezuela is geen neutraal document*”), wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: “De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de

vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Voor zover verzoekende partij medische problemen heeft, herhaalt de Raad dat de gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld - zoals de falende gezondheidszorg en het gebrek aan medicatie - op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ van 18 december 2014 (GK), “*M’Bodj t. Belgische Staat*”, C-542/13, § 36). Verzoekster dient zich voor de beweerdte gezondheidsproblemen te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat de commissaris-generaal “*vervolgens overgaat tot het nemen van een (negatieve) beslissing aangaande de aanvraag van verzoekster tot internationale bescherming, zonder eerst af te wachten of verzoekster al dan niet beroep kan doen op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet*”, antwoordt de Raad dat een procedure op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet - die verzoekster volgens het verzoekschrift nog niet had ingediend - niet verhindert dat de Raad zich uitspreekt over het beroep ingediend tegen de bestreden beslissing. Integendeel, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient zich met inachtneming van de bij de wet voorziene bepalingen, uit te spreken over de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De eventualiteit dat de (ten tijde van het verzoekschrift nog niet ingediende) 9ter-procedure niet met gunstig gevolg kan worden gevoerd, betekent evenmin dat verzoekster er zich niet op kan beroepen.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, “*F.G. e.a. / Sweden*”, §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, “*J.K. e.a. / Sweden*”, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “*Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)*”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*” (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, “*NA. / The United Kingdom*”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “*F.H. v. Sweden*”, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, “*H.L.R. / France*”, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*”. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “*Y./Rusland*”, § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, “*Saadi/Italië*”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “*Mamatkulov en Askarov/Turkije*”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “*Muslim/Turkije*”, § 68).

Verzoekende partij stelt niet dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de ‘carnet de la patria’), of die buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “*Salah*

Sheekh / Nederland”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “*M.S.S. / België en Griekenland*”, § 254).

De Raad neemt aan dat, zoals hoger en ook in het verzoekschrift aangehaald, de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kan meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Verzoekster was echter wel gehuisvest, met name bij haar zoon die werk heeft en in hun levensonderhoud kon voorzien (notities, p. 3, 6-7, 10). Met deze zoon gaat “*alles goed*” in Venezuela (notities, p. 6). Uit haar overige verklaringen blijkt dat haar twee dochters in België geld opstuurden naar Venezuela (notities, p. 9) en dat haar kleindochter in Argentinië aan medicatie voor haar schoondochter kon geraken (notities, p. 4). Verzoekster stelde voor haar vertrek in Venezuela naar de dokter te kunnen gaan (notities, p. 9-10) en aan medicatie voor haar hoge bloeddruk te geraken (notities, p. 8). Verzoekster gaf aan in Venezuela geen gebruik te hebben gemaakt van overheids hulp zoals de “ *carnet de la patria*” of “*CLAPS*” (notities, p. 6-7). Voorts had verzoekster voldoende middelen om in het verleden reeds 4 keer naar België te reizen om haar dochters te bezoeken (notities, p. 7). Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling vreest.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partij neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.5.2. Waar verzoekster spreekt over de gewelddadige en willekeurige situatie in Venezuela, lijkt zij te wijzen op artikel 15, c), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, dat identiek is aan artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU en omgezet is in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Verzoekende partij kan er niet aan voorbijgaan dat deze wetsbepaling meerdere componenten bevat waaraan cumulatief moet worden voldaan. Het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft geen sociale inzinking of terugval omwille van een falende economische toestand ten gevolge van een bepaalde politieke conjunctuur: “*De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*” (HvJ 30 januari 2014 (GK), “*Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*”, C- 285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): “*Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)*”. Het Hof besluit: “*Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet*

noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld'.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

2.6. Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK